

Sygn. akt V Ca 3397/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Waldemar Beczek

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 14 września 2012 roku, sygn. akt I C 338/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) z siedzibą w W. na rzecz D. W. kwotę 600 (sześćset) złotych powiększoną o należny podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej D. W. w postępowaniu apelacyjnym z urzędu.**

Sygnatura akt V Ca 3397/12

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od D. W. kwoty 6.964,33 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu. Powód wniósł jednocześnie o wydanie w tym przedmiocie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W uzasadnieniu swego stanowiska powód podniósł, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 września 2009 roku nabył on wierzytelność przysługującą (...) Bank Spółce Akcyjnej w G. względem pozwanego w łącznej kwocie 6.964,33 złotych, która to kwota wynikała z zawartej przez Bank z pozwanym w 2004 roku umowy kredytu nr (...). Powód sprecyzował, iż na dochodzoną niniejszym pozwem kwotę składa się kwota 2.682,63 złotych tytułem niespłaconego kapitału, kwota 4.118,61 złotych tytułem odsetek karnych, kwota 19,77 złotych tytułem odsetek umownych oraz kwota 143,32 złotych tytułem odsetek ustawowych od kapitału wyliczonych od dnia 24 września 2009 roku do 22 lutego 2010 roku. W dalszej części powód podniósł, iż dochodzona wierzytelność została ujawniona w księgach rachunkowych funduszu. Strona powodowa wskazała przy tym, iż pozwany do dnia wniesienia pozwu nie dokonał spłaty zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 26 marca 2010 roku wydanym w postępowaniu nakazowym Sąd Rejonowy (...) w Warszawie (...) nakazał, aby pozwany D. W. zapłacił na rzecz powoda kwotę 6.964,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08 marca 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.280 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

D. W. w zarzutach od nakazu zapłaty, zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w całości i wniósł o uchylenie nakazu, oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Ustosunkowując się merytorycznie do żądania powoda pozwany przyznał, iż zawarł z bankiem ww. umowę kredytu, niemniej jednak pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia wskazując, iż spłacił w całości wierzytelność z tego tytułu. Pozwany podał, iż celem wyegzekwowania należności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu była prowadzona egzekucja przez komornika pod sygnaturą (...). Tym samym w jego ocenie roszczenie było niezasadne zarówno co do kapitału jak i wyliczonych odsetek. Pozwany podniósł jednocześnie zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem z uwagi na upływ trzyletniego terminu przedawnienia.

Powód (...) z siedzibą w W., w odpowiedzi na zarzuty podtrzymał swoje stanowisko w niniejszej sprawie, wnosząc o utrzymanie ww. nakazu zapłaty w mocy.

Powód dodał, iż wspomniana umowa kredytu została wypowiedziana z uwagi na zaprzestanie spłat zgodnie z § 10 umowy, a zadłużenie postawione zostało w stan wymagalności na dzień 01 maja 2005 roku. Powód podniósł jednocześnie, iż podniesiony zarzut przedawnienia jest bezzasadny.

Pozwany D. W. w toku postępowania podtrzymał swoje stanowisko w niniejszej sprawie i wniósł o uchylenie nakazu i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych i kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu. Pozwany jako główny zarzut wskazał, iż księgowi i pracownicy banku popełnili przestępstwo, polegające na sfałszowaniu dokumentacji. Pozwany podniósł jednocześnie między innymi zarzut nieważności umowy przelewu na podstawie art. 58 k.c. i 50 k.c. oraz zarzut braku skorzystania z ubezpieczenia kredytu. Pozwany stwierdził nadto, iż sumy odsetek, szczególnie karnych, naruszają przepis art. 359 § 2 k.c. oraz przepisu ustawy o kredycie konsumenckim.

Wyrokiem z dnia 14 września 2012 roku, w sprawie sygn. akt I C 338/12 Sąd Rejonowy (...) w Warszawie uchylił w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy (...) w Warszawie w dniu 26 marca 2010r. (...) i powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Podstawą tego orzeczenia były następujące ustalenia i rozważania:

W dniu 08 czerwca 2004 roku pozwany D. W. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...). W ramach przedmiotowej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 4.069,77 złotych na okres od 11 czerwca 2004 roku do 11 czerwca 2006 roku.

Wspomniana umowa została wypowiedziana przez Bank z uwagi na zaprzestanie spłat przez pozwanego.

Postanowieniem z dnia 01 czerwca 2005 roku Sąd Rejonowy w Zgorzelcu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez wspomniany Bank przeciwko pozwanemu z tytułu zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy (sygnatura akt I Co 657/05).

Na podstawie wymienionego wyżej tytułu wykonawczego w latach 2006-2009 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...), M. K. prowadził przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne o sygnaturze (...)

W toku przedmiotowego postępowania egzekucyjnego celem spłaty zadłużenia dokonywano potrąceń z renty pozwanego, poczynwszy od kwietnia 2006 roku.

W dniu 23 września 2009 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w G. zawarł z powodem (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, w ramach której wskazano jako przedmiot tejże umowy wierzytelność w kwocie 6.846,81

złotych wraz z ustawowymi odsetkami przysługującą wspomnianemu Bankowi względem pozwanego z tytułu łączącej go z pozwanym umowy o kredyt gotówkowy.

Pismem z dnia 23 października 2009 roku powód zawiadomił pozwanego o dokonanej cesji i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.846,81 złotych w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego wezwania.

Nabyta na podstawie ww. umowy cesji wierzytelność w kwocie 6.964,33 zł, przysługująca pierwotnie Bankowi względem pozwanego z tytułu łączącej go z pozwanym umowy kredytu, została ujawniona w księgach rachunkowych powoda (...) z siedzibą w W..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy ocenił powództwo za niezasadne.

Powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 roku, w sprawie o sygnaturze akt III CZP 65/09, LEX nr 522989, Biul.SN 2009/ 10/6, Sąd Rejonowy stwierdził, iż sam wpis w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie przesądza jeszcze o tym, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje. W ramach kontroli rachunkowej nie jest bowiem oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu, lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Sąd I instancji wskazał także, że o ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego, lub szerzej do wykazania istnienia wierzytelności, w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów, a nadto, iż domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu.

Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał podstawy faktycznej swojego roszczenia.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji zauważył, iż istotnie w dniu 23 września 2009 roku doszło do zawarcia pomiędzy powodem a (...) Bank Spółką Akcyjną w G. umowy cesji wierzytelności, a świadczą o tym załączone do akt dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg funduszu, a także wezwania do zapłaty z dnia 23 października 2009 roku oraz samej umowy cesji.

Niemniej jednak w ocenie Sądu I instancji podkreślenia wymagał fakt, iż powód nie przedłożył żadnych miarodajnych dowodów stwierdzających o tym, że wspomnianemu bankowi faktycznie przysługiwała względem pozwanego wierzytelność z tytułu łączącej go z pozwanym umowy kredytu gotówkowego w żądanej wysokości.

Jakkolwiek Sąd Rejonowy wskazał, iż w rozpoznawanej sprawie niekwestionowanym pozostawał fakt, iż pozwany zawarł w dniu 08 czerwca 2004 roku umowę kredytu gotówkowego nr (...), to zazaczył, iż pozwany stał na stanowisku, że spłacił całość zadłużenia z tego tytułu.

W tych okolicznościach Sąd I instancji przyjął, iż to na powodzie spoczywał ciężar wykazania okoliczności, z których wywodził skutki prawne i obowiązek przedstawienia dowodów wykazujących słuszność jego twierdzeń w tym zakresie (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, iż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia nie tylko samego faktu zawarcia umowy kredytu, ale także istnienia wierzytelności wobec pozwanego oraz wysokości tej wierzytelności.

Tymczasem powód zdaniem Sądu I instancji jakkolwiek wykazał, iż pozwany zawarł ze wspomnianym Bankiem umowę kredytu, to powód nie udowodnił de facto wysokości zadłużenia pozwanego z tego tytułu. Powód

nie przedstawił bowiem żadnych miarodajnych dowodów, pozwalających zweryfikować prawidłowość wyliczenia wierzytelności, która była przedmiotem umowy cesji.

W świetle powyższych okoliczności w ocenie Sądu Rejonowego brak było zatem podstaw do uznania zasadności roszczenia powoda, gdyż w istocie powód nie wykazał wysokości wierzytelności stanowiącej przedmiot umowy przelewu z dnia 23 września 2009 roku.

Powyższe prowadzi z kolei do wniosku, jak podniósł Sąd I instancji, iż powód nie wykazał skuteczności przedmiotowej umowy przelewu wierzytelności, gdyż dokument w postaci załączonego do akt wyciągu z ksiąg funduszu potwierdzał jedynie fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności). Tymczasem w aktach sprawy brak było wystarczających dowodów wykazujących skuteczność tego nabycia w świetle przepisów prawa cywilnego, tj. dowodów stwierdzających istnienie wierzytelności stanowiącej przedmiot cesji w żądanej wysokości.

W takim zatem przypadku to powód ponosił negatywne skutki procesowe.

W świetle tych okoliczności w ocenie Sądu Rejonowego rozważanie dalszych zarzutów pozwanego okazało się bezprzedmiotowe.

Z powyższych względów Sąd I instancji na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo, zaś o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Wyrok Sądu I instancji w całości zaskarżył apelacją powód, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

- 1) naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 232 kpc poprzez uznanie, iż pozwany nie jest obowiązany wskazywać dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, podczas gdy na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpejji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa.
- 2) naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 6 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie przez zwolnienie pozwanego z obowiązku wykazania twierdzenia, że spełnił świadczenie wynikające z umowy zawartej z poprzednikiem prawnym powoda.
- 3) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 §1 w zw. z art. 217 kpc poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów prowadzącej do przyjęcia, iż umowa będąca źródłem zobowiązania pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda oraz umowa przelewu wierzytelności nie stanowią wystarczającego dowodu nabycia wierzytelności we wskazanej wysokości, podczas gdy z przedstawionych przez powoda dowodów wynika, iż pierwotny wierzyciel przeniósł wierzytelność na rzecz powoda, co powinno prowadzić do wniosku, iż powód nabył wierzytelność dochodzoną pozwem.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

- 1) Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez utrzymanie zaskarżonego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy (...) w Warszawie w dniu 26 marca 2010 r. (...) w mocy w całości.
- 2) Zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.
- 3) Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym zasądzenie kosztów za II instancję nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu na rzecz pozwanego, wskazując że nie została opłacona ani w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zasadny nie jest żaden z przedstawionych w niej zarzutów. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd II instancji stwierdza, że Sąd Rejonowy dokonał właściwego rozkładu ciężaru dowodu objętego regulacją art. 6 k.c. jak również właściwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie naruszając w tym zakresie przepisów postępowania cywilnego wskazanych w apelacji. Sąd Rejonowy oceniając dowody przedstawione przez powoda prawidłowo ustalił, że w dniu 23 września 2009 r. miała miejsce cesja wierzytelności z (...) Banku S.A. w G. na powoda, jednakże trafnie także zauważył, że powód nie przedstawił miarodajnych dowodów potwierdzających, że zbywcy przysługiwała względem pozwanego wierzytelność w wysokości wskazanej w umowie oraz dochodzonej w niniejszym procesie. Tym samym Sąd I instancji zasadnie ocenił, że jakkolwiek powód wykazał, że pozwany zawarł z w/w Bankiem umowę kredytu to jednak nie udowodnił wysokości zadłużenia wynikającego z tej umowy, gdyż nie przedstawił dowodów pozwalających zweryfikować prawidłowość ustalenia wierzytelności będącej przedmiotem umowy cesji, z której powód wywodził roszczenie.

Sąd Rejonowy trafnie bowiem ocenił, że załączona umowa kredytowa, umowa cesji wierzytelności jak również wyciąg z ksiąg funduszu nie stanowią wystarczających dowodów potwierdzających wysokość dochodzonego w sprawie roszczenia.

Chociaż rację ma skarżący podnosząc, że pozwany nie udowodnił swoich twierdzeń, iż należność z przedmiotowej umowy spłacił w całości to jednak powód obowiązany był przede wszystkim wykazać zasadność roszczenia dochodzonego pozwem, co do wysokości a ponieważ nie sprostał temu jego powództwo zasadnie oddalił Sąd Rejonowy kierując się regułą zawartą w art. 6 k.c. Oddalając powództwo Sąd I instancji nie naruszył także art. 233 k.p.c. i art. 234 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. a tym samym apelacja powoda podlegała oddaleniu w całości na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. a także § 6 ust. 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U. z 2002 Nr 163 poz. 1349).